

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתפו

ערב שבת קודש פ' נשא, ר"ח סיון ה'תשע"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ואחת שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ט שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החילל ב"צבאות השם" יעקב ישראל שיחיו ענתבי ליום הולדתו השלישי ביום א' דחג השבועות - וא"ו סיון, ולתספורתו אי"ה ביום א', יו"ד סיון
הי' תהא שנת עשירות ואושר - שנת "ביאת משיח"

ולזכות אחיותיו

החיילות ב"צבאות השם" חי' מושקא ואסתר שפרה תחינה ענתבי ולזכות הוריהם
הרה"ת ר' אורן יהושע אביגדור וזוגתו מרת נילי דפנה שיחיו ענתבי לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זקניהם

הרה"ת ר' חיים וזוגתו מרת צבי' שיחיו קציר לאס אנדזשעלעס, קאליפארניא

לזכות

הרה"ת ר' לוי הלוי בן הרבנית מרת לאה שיחיו רייטשיק ליום הולדתו, כ"ה אייר
הרה"ת ר' יעקב מיכאל הלוי בן מרת עלקא שיחיו גינזבורג ליום הולדתו, ר"ח סיון

הרה"ת ר' ישראל זאב בן מרת יענטא פערל שיחיו פיינער ליום הולדתו, ר"ח סיון

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י בני משפחתם שיחיו

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר" לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה ולעני ר' יוסף אר" לייב ב"ר משה באר ז"ל מרת חשא ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה ולעני ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולעני יוסף ב"ר אר" ע"ה
ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

להרעיש ולהפוך עולמות "ווי וואנט משיח נאו"!

יהודים הם מאמינים (בני מאמינים), ולכן מאמינים ש"ואוהב את יעקב גו" ללא שום ספק - אלא שזהו בהעלם, ובני ישראל תובעים שיהי בגלוי! ● לאחר שבני ישראל נמצאים בגלות וסובלים צרות צרורות כבר למעלה מ-1900 שנה - טוען יהודי: "במה אהבתנו"?! לא רואים שום אהבה בגלוי! ● ובמילא זועק והופך עולמות - שמשיח צריך לבוא למטה מעשרה טפחים! ● היתכן שיהודי ימצא בגלות, ובמעמד ומצב ד"טוחן בבית האסורים כו" - הרי הוא בן מלך?! ● תרגום חפשי משיחת ש"פ נשא ה'תשמ"ב - בלתי מוגה הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

פסוקים אלו בענין אהבה מדברים על ג' בחינות בחדשים: תפארת, נצח והוד (וכנגדם מובאים ג' הפסוקים).

ויש לברר כמה ענינים בלתי מובנים בזהר זה שלא נתבאר בהערות אאמו"ר (בהסתמכו על-כך שיבינו זאת לבד):

(א) תוכן מאמרו של רשב"י הוא: למרות שכתוב "ה' שמעתי שמעך יראתי", אעפ"כ "אנן - בחביבותא תליא מלתא", זאת-אומרת - שאצלנו ("אנן") יהי' רק ענין האהבה (חביבותא) ולא ענין היראה.

ולכאורה, כשם שהפסוק (שרשב"י שוללו בנוגע ל"אנן") "ה' שמעתי שמעך יראתי" מדבר על יראת האדם מה', כך גם הענין ד"חביבותא", האהבה שנדרשת, היתה צריכה להיות אהבת האדם לה' - אבל בפועל רואים,

א. בהערות אאמו"ר¹ על הזהר² בפרשתינו, מבאר את הזהר שאומרים בתיקון ליל שבועות וקשור למתן תורה:

"חדי רבי שמעון ואמר, ה' שמעתי שמעך יראתי³ [פסוק שנאמר בהפטורה דחג השבועות]. אמר, התם יאות הוה למהוי דחל, אנן בחביבותא תליא מלתא, דכתיב⁴ ואהבת את ה' אלקיך, וכתוב⁵ מאהבת ה' אתכם, וכתוב⁶ אהבתי אתכם אמר ה'".

מבאר אאמו"ר בהערותיו, ששלושת

- (1) לקוטי לוי"צ לזח"ג ס"ע שנה ואילך.
- (2) אד"ר - ח"ג קכח, א.
- (3) חבקוק ג, ב.
- (4) דברים ו, ה.
- (5) וואתנתן ז, ח.
- (6) מלאכי א, ב.

בס"ד, קטע משיחת כ"ק ארמו"ר שליט"א/הה"ש הנ"ל (1207/67) א"ן היינטיקין פאר (ד"ה). ויספו ענונים בה' סמחה) איז ע"ה מבאר אז ענוה און סמחה איז ניט נאר וואס זיי זיינען ניט קיין הפכים נאר זיי זיינען פסטייע דה לזה. וואס איז די גיכות (אן ענה מיט געווען דער אפצוהאלטן אויסטרוי פון מ"ת איז גיורען אז דער תחתון האט א שייכות און א פארבונד מיט דעם עליון ג"כ מ"ת זיינען גיורען אלא-צנצן גילויים פאר א תערוקת דלעילא, ניסט פאר עבודת התחתון, ווייל דער תחתון האט ניט גיהאט גענוי קיין סגובות. און אפי' די סגובות וואס די אבות האבען מקיים גיורען, ווי עס שטייט קיימט צו כל התורה עו שלא נתנה, איז פאר אן ערסטען מאמר (ד"ה וכל העם) אז זייער קיום הסגובות איז גיורען אין רוחניות, ווארום אפי' די סגובות וואס זיי האבען מקיים גיורען אין גשמיות, איז די הסמכה וואס איז גיורען דורך דער פשוט, איז ניט גיורען אין דעם גשמי צע וואס מען האט מיט אים מקיים גיורען די סגובות, די הסמכה איז גיורען פאר ניט ווי אין רוחניות. דאס אלץ איז גיורען פאר מ"ת, גבגב-געמאלט-איז-גיורען-אלץ-הסגובות-פאר-אמנדל"ע, פאראן נאך מ"ת, וואס די תורה איז גיבענין גיורען אין גשמיות, יעמאלט האט זיך אויפגיסן אז באפעל'ע דוקא אפעל'ע, א פארבונד מיט דעם עליון.

און דאס איז פאך וואס עס שטייט, אז ביז מ"ת היתה הגזרה שבני רומי לא ירדו לסוריא ובני סוריא לא יעלו לרומי וכמ"ת ביטל הגזרה. ביז מ"ת איז גיורען א גזירה ד"ה. א הפסק צווישען רומי, רומסות העליון, מיט סוריא, סטה, ובמ"ת ביטל הגזירה, אז יעמאלט איז אראפ דער הפסק דער תחתון האט א שייכות און א פארבונד מיט דעם עליון.

דער ענין פון א ענוה איז ווי דער רבי איז פאר אן אפאר אז א ענו איז וואס ער איז ניט קיין סגובות בא זיך. הגם ער ווייס זיינע פעלגות פונדעסטוועגן ער ווייס אז די פעלות זיינען צו אים געקומען בירושה אדער בפתנה, וואס דערפאר געפינט ער ניט איבער די פעלות, קיין יתרון אין זיך און ער איז נחשב ל"אין, דהפוך-הפגובות.

מוקדש לעילוי נשמת
הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר
נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א
יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

"בחביבותא". וכפי שרואים בפועל, שדוקא כאשר ישנה אהבה בין האדם לזולתו הוא מגלה לו דברים שמונחים בפנימיות לבבו¹², ועד"ז בנדון-דידן - ע"י ענין החביבות והאהבה נפעל גילוי רזי תורה ע"י רשב"י, שבהעדר אהבה זו היו נמצאים בפנימיות ובהעלם.

ולכן רשב"י מדגיש דוקא כאן את ענין האהבה (ולא יראה), משום שה"מלתא" הפרטית בנדון זה - גילוי רזי תורה - תלוי דוקא בענין האהבה ("בחביבותא תליא").

ועל-דרך הענין ד"ברכנו אבינו"¹³ שנפעל דוקא על-ידי "כולנו כאחד"¹³ - אהבת ישראל; ועד"ז כשצריך להיות גילוי רזי תורה הרי זה נפעל ע"י "כולנו כאחד", בדרך חיבה ואהבה ביניהם, שאזי ניתוסף גם בה"ברכנו אבינו", היינו אהבת ה' לישראל, ובמילא הזמן אז יותר מתאים לגילוי רזי תורה.

ג. וכיון שעבור ה"מלתא" - גילוי רזי תורה, דרוש להיות "אנן בחביבותא" - ענין האהבה בין בני ישראל בתכלית השלימות, מביא ע"כ רשב"י שלשה פסוקים - "ואהבת את ה' אלקיך", "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'" - כי ע"ז ישנה אהבת ישראל בשלימות:

כאשר היהודי פועל ע"י עבודתו הוא שתהי' לו אהבת ה' - "ואהבת את ה' אלקיך" (הפסוק הראשון שמביא רשב"י) - הרי הקב"ה מתנהג "מדה כנגד מדה"¹⁴ ואוהב את ישראל כמ"ש "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'" - וכיון שהיהודי אוהב מה שהאוהב אוהב¹⁵, והאוהב (הקב"ה) אוהב את

שרק הפסוק הראשון שמביא רשב"י - "ואהבת את ה' אלקיך" - מדבר על אהבת האדם לה', משא"כ שני הפסוקים האחרים - "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'" - מדברים על אהבת הקב"ה לבני ישראל!;

ב) "קלאץ קשיא": איך יתכן שרשב"י בא ושולל יראה זו באומרו "אנן בחביבותא תליא מלתא"? הרי "ה' שמעתי שמעך יראתי" הוא פסוק בתורה, ו"התורה היא נצחית"⁷, ובפרט שהנביא חבקוק אמר זאת וחוזרים על-כך בכל שנה בהפטורה דחג השבועות,

זאת בנוסף לכך שיראת ה' היא מצוה בתורה ודבר המוכרח בעבודת ה', ומקרא מלא דיבר הכתוב⁸: "את ה' אלקיך תירא", ובפרט - כמבואר בתניא⁹ - ששלימות העבודה היא יראה, וכידוע שאהבה ויראה (דחילו ורחימו) הן "תרין גדיפין" שעל-ידם מתעלים בהעבודה דתורה ומצוות¹⁰, ויראה היא גם השרש לכל מצות לא תעשה¹¹ וכו' וכו' עם עוד כמה ראיות על הכרח ענין היראה;

ואם-כן, כיצד שוללים את העבודה מתוך יראה ואומרים ש"אנן בחביבותא תליא מלתא"?

א) מהי ההוראה מזהר זה בעבודת האדם?
ב. ויש לומר בדרך אפשר, שהביאור לזה שרשב"י שולל כאן את ענין היראה ומדגיש את ענין האהבה - טמון במילים ("אנן בחביבותא) **תליא מלתא**":

ה"מלתא" שמדובר עליו כאן - הוא ענין גילוי רזי תורה (ע"י רשב"י); וזאת אומר רשב"י: ה"מלתא" (גילוי רזי תורה), תלוי דוקא בענין החביבות והאהבה -

(7) תניא רפ"ז.

(8) ואתחנן ו, יג. עקב י, כ.

(9) פמ"א.

(10) תקו"ז ת"י (כה, ב). תניא פ"מ.

(11) תניא רפ"ד.

(12) ראה אגה"ק סט"ו - קכב, סע"ב ואילך.

(13) ברכת "שים שלום" (בתפלת העמידה). וראה תניא פל"ב.

(14) פס"ז (לקח טוב) עה"פ שמות ו, ג. וראה סוטה ט, ב.

(15) "היום יום" כ"ח ניסן. "התמים" חוברת ד' ע' מה

ניט רעכענען זיך מיט קיין שטער

בקשר עם חג השבועות, הבאנו בזה צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת יום ב' דחג השבועות ה'ש"ת

(נדפסה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" ה'ש"ת ע' 76 ואילך.

וראה צילום מיוחד נוסף מהגהת זו ב"יחי המלך" עט ע' 19)

בשולי העמוד הבאנו - לאחרי המראי-מקומות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ - מראי מקומות נוספים מהמו"ל ד"שיחות קודש" וסומנו באותיות קטנות יותר

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

א. אין היינטיקן מאמר (ד"ה ויספו עונים בה' שמחה - קונטרס עט"ו) איז כ"ק מו"ח אדמו"ר מבאר אז ענוה און שמחה איז ניט נאָר וואָס זיי זיינען ניט קיין הפכים נאָר זיי זיינען מסייע זה לזה.

וואָס איז די שייכות פון ענוה מיט שבועות?

דער אויפטו פון מ"ת איז געווען אז דער תחתון האָט אַ שייכות און אַ פאַרבונד מיט דעם עליון. ביז מ"ת זיינען געווען די גילויים מצד אתערותא דלעילא, נישט מצד עבודת התחתון, ווייל דער תחתון האָט ניט געהאַט דערמיט קיין פאַרבונד.

אפי' די מצוות וואָס די אבות האָבן מקיים געווען, ווי עס שטייט² קיימו כל התורה עד שלא ניתנה, איז מבואר אין ערשטן מאמר (ד"ה וכל העם³) אז זייער קיום המצוות איז געווען אין רוחניות, ווארום אפילו די מצוות וואָס זיי האָבן מקיים געווען אין גשמיות, איז די המשכה וואס איז געווען דורך דער מצוה, איז ניט געווען אין דעם גשמי ממש וואָס מען האָט מיט אים מקיים געווען די מצוה, וואָס דערפאַר איז ער געבליבן, לאחר עשיית המצוה כמו שהי' לפני עשייתה. די המשכה איז געווען מער ניט ווי אין רוחניות.

דאָס אַלץ איז געווען פאַר מ"ת. נאָך מ"ת, וואָס די תורה איז געגעבן געוואָרן אין גשמיות, יעמאַלט האָט זיך אויפגעטאָן אַז באתערותא דלתתא דוקא אתערותא דלעילא, אַ פאַרבונד פון תחתון מיט דעם עליון⁴.

און דאָס איז וואָס עס שטייט¹ אז ביז מ"ת היתה הגזירה שבני רומי לא ירדו לסוריא ובני סוריא לא יעלו לרומי ובמתן תורה ביטל הגזירה. ביז מ"ת איז געווען אַ גזירה, ד. ה. אַ שניט אַ הפסק צווישן רומי, רוממות העליון, מיט סוריא, מטה, ובמ"ת ביטל הגזירה, אַז

(1) שמ"ר פ"ב ג. ויג"כ ד"ה וירד הוי' ש"פ יתרו תרמ"ג. לך לך תרנ"ד. ועוד.

(1) י"ל לחג השבועות ה'ש"ת. ולאח"ז נדפס בסה"מ (3) סה"מ ה'ש"ת ע' 223 ואילך.

(2) בשנה"ל - ראה גם סה"מ תרע"ח ע' קסד ואילך.

(2) יומא כח, ב. (2) תש"ו ע' 94 ואילך. לקו"ש חט"ו ע' 75 ואילך. ועוד.

להתכונן ל"תורה חדשה"

והמעשה הוא העיקר¹:

כיון שיום השבת שלאחרי זמן מתן תורה, פרשת נשא, דשנת אראנו נפלאות, הוא הזמן הכי מוכשר ומסוגל להתגלות ד"תורה חדשה מאתי תצא" – מובן שההוראה למעשה בפועל שהזמן גרמא היא **בהכנה** (מעין ודוגמא ומביאה בפועל ממש) לקיום היעוד "תורה חדשה מאתי תצא".

ובפשטות – התחדשות והוספה בלימוד התורה מתוך חיות ותענוג עד שמחדש חידושים בתורה, הן בנוגע לעצמו, והן בנוגע להפעולה על הזולת, "העמידו תלמידים הרבה", כידוע ש"כל איש ישראל יכול לגלות תעלומות חכמה ולחדש שכל חדש בתורה, הן באגדות הן בנגלה הן בנסתר, כפי בחי' שורש נשמתו, ומחוייב בדבר"², כולל ובמיוחד – התחדשות והוספה בלימוד והפצת פנימיות התורה שנתגלתה בתורת החסידות, מעין ודוגמא ו"טעימה" מתורתו של משיח ("טועמי' חיים זכו"³), שלכן עי"ז מזרזים וממהרים ופועלים ביאת דוד מלכא משיחא⁴.

וכדאי ונכון ביותר שכאו"א יקבל על עצמו שנוסף על אמירת פרקי אבות ("מילי דחסידותא"⁵) בכל שבת משבתות הקיץ, יוסיף וילמד בעיון משנה אחת (לכל הפחות) עם הפירושים דמפרשי המשנה, כל חד לפום שיעורא דילי'.

ויה"ר שמהדיבור וקבלת החלטה טובה בהנ"ל נבוא תיכף ומיד להתגלות ד"תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

ו"משה (ש"ק"בל תורה מסיני") ואהרן (שידליק המנורה בבית המקדש) עמהם", והבעש"ט וכל רבותינו נשיאינו עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר עמהם⁶, ביחד עם כל צדיקי ונשיאי ישראל וכל בני ישראל ("ועמך כולם צדיקים") בדורות שלפני-זה, ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁷, ביחד עם כל בני ישראל שבדורנו זה, נשמות בגופים ללא הפסק בינתיים,

וכולם יחדיו שומעים ה"תורה חדשה (ש)מאתי תצא", בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בהר הקודש, בבית המקדש ובקדש הקדשים – מעל הכפורת אשר על ארון העדות מבין שני הכרובים⁸.

ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד, "מיד" ר"ת משה ישראל (הבעש"ט, שכשיפוצו מעינותיו חוצה קא אתי מר) דוד מלכא משיחא, וכפשוטו ממש, באופן של ממשות, למטה מעשרה טפחים, ממש ממש.

(משיחת ש"פ נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א - מוגה)

- 1) אבות פ"א מי"ז (בגימט' טוב) - שלומדים בשבת זה.
- 2) תניא אגה"ק סכ"ו (קמה, א).
- 3) ראה לקו"ש ח"כ ע' 173. וש"נ.
- 4) אגה"ק דהבעש"ט - כש"ט בתחלתו.

5) ראה ב"ק ל, א.

6) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד - פסחים קיד, סע"ב.

7) ישע"י כו, יט.

8) סיום וחותרם פרשתנו.

ישראל (כמ"ש בשני הפסוקים האחרים שמביא רשב"י), לכן גם היהודי אוהב את ישראל בשלימות.

ונמצא, שעל-ידי עבודת האדם באהבת ה', הוא מגיע גם לאהבת ישראל בשלימות (בתור חלק מעבודתו באהבת ה').

וכמבואר בתניא פרק לב, אשר ענין אהבת ישראל נפעל ע"י הידיעה וההתבוננות בזה ש"מי יודע גדולתן ומעלתן בשרשן ומקורן באלקים חיים, בשגם שכולן מתאימות ואב א' לכולנה ולכן נקראו כל ישראל אחים ממש כו".

ועפ"ז מובן, שכל ג' הפסוקים (המדברים על אהבה) קשורים בעבודת ישראל למטה (בנדוד), מאחר שמטרת שלשתם לגרום ולהביא את ענין אהבת ישראל, כנ"ל.

ויש לומר, שג' אהבות אלו (בג' הפסוקים) הם על-דרך ג' העטרות שמובאים במדרש¹⁶ (כמדובר בהמאמר¹⁷) – "משל למלך שבני המדינה עטרו לו ג' עטרות, מה עשה המלך נתן בראשו אחת ושתיים בראשם של בניו כו".

"ואהבת את ה' אלקיך" הוא ע"ד העטרה שנתן המלך בראשו, והפסוקים "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'" הם ע"ד ב' העטרות שנתן המלך בראשם של בניו. וכשם שכל ג' עטרות הנ"ל עטרו בני ישראל (ע"ד "מט"ט קושר כתרים כו"¹⁸), עד"ז כל ג' האהבות קשורות לעבודת בני למטה, כנ"ל.

ד. מאחר שרשב"י מביא ב' פסוקים אודות אהבת הקב"ה לישראל – "מאהבת ה' אתכם

(קפח, א). וראה סה"ש הש"ת ע' 2 ואילך. וראה שיחת ל"ג בעומר תשמ"ב ס"ד (בהנחה ש"ל ע"י יעד הנחות התמימים").

16) ויק"ר פכ"ד, ח.

17) המאמר (כעין שיחה) שנאמר בהתוועדות זו (ד"ה צאינה וראינה).

18) ראה הערה בסה"מ תש"ד ע' 111.

ו"אהבתי אתכם וגו'", מובן ששני פסוקים אלו מבטאים שתי דרגות באהבת הקב"ה לבני ישראל.

ויש לומר הביאור בזה:

הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מופיע בפ' ואתחנן, כאשר בני" עמדו להכנס לארץ ישראל, "ארץ טובה ורחבה"¹⁹ באותות ומופתים וכו', דהיינו, שאהבת הקב"ה לבני" היתה אז באופן גלוי עם חסדים מגולים.

ואם-כן, הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מדבר על אהבה גלויה וחסדים מגולים של הקב"ה לבני ישראל.

משא"כ הכתוב "אהבתי אתכם אמר ה'" נאמר במלאכי לאחר חורבן בית ראשון, כאשר אהבת ה' לישראל היתה בהעלם.

וכמוכח משאלת בני" בהמשך (לדברי הקב"ה "אהבתי אתכם"): "במה אהבתנו הלא אח עשו ליעקב?" והקב"ה עונה²⁰ "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי".

מזה גופא ששואלים "במה אהבתנו" וזקוקים להגיע לתירוץ "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי" – מובן שאהבת הקב"ה אינה בגלוי, כי אם מדובר באהבה גלויה – מדוע שואלים "במה אהבתנו", ולשם מה צריכים להגיע למענה ד"ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי"?! באם בני ישראל נמצאים בארץ טובה ורחבה, והגויים הם אלו שסובלים ("ווערן אויסגעריסן") – אין צורך לשאול "במה אהבתנו", ולא זקוקים לראיות על אהבת הקב"ה לישראל ("ואוהב את יעקב וגו").

אלא שבני ישראל נמצאים במצב ד"גלינו מארצנו"²¹, לא רואים את אהבת ה' לישראל באופן גלוי, ואדרבה כו' – לכן טוענים בני

19) שמות ג, ח.

20) מלאכי שם, ב-ג.

21) נוסח תפלת מוסף דיו"ט.

ישראל: "במה אהבתנו"!!

אמנם יהודים הם מאמינים (בני מאמינים)²², ולכן מאמינים ש'ואוהב את יעקב גוי' ללא שום ספק – אלא שזהו בהעלם, ובני ישראל תובעים שיהי בגלוי! ה. כידוע מענה אדמו"ר המהר"ש לאדמו"ר הצ"צ²³

[בהמשך לשאלת אדמו"ר המהר"ש על הקץ שנאמר על אותה שנה: מדוע לא בא אז משיח? ומענה אדמו"ר הצ"צ שבאותה שנה נדפס הלקו"ת, אמר על-כך אדמו"ר המהר"ש:] רוצים וצריכים (מ'זויל און מ'דארף האָבן) ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים!

כלומר, ללא הבט ע"כ שנדפס הלקוטי תורה [וידוע מה שאמר הרבי (מהורש"ב) נ"ע²⁴, שכאשר יושב בחדרו ולומד לקוטי תורה הוא מרגיש עצמות ומהות, "ידעתי²⁵ הייתי²⁶"], אעפ"כ זה לא מספיק, אלא צריכים ותובעים ביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים באופן גלוי!

ובפרט לאחר שבני ישראל נמצאים בגלות וסובלים צרות צרורות כבר למעלה מ-1900 שנה – טוען יהודי: "במה אהבתנו"!! לא רואים שום אהבה בגלוי!

ובמילא זועק היהודי והופך עולמות ("קערט וועלטן") – שמשח צריך לבוא למטה מעשרה טפחים!

היתכן שיהודי ימצא בגלות, ובמעמד ומצב

ד"טוחן בבית האסורים כו"²⁷ – הרי הוא בן מלך?

אפילו כשמדובר על עבד, מחוייב אדונו לספק לו כל צרכיו²⁸; אבל אתה (הקב"ה) בחרת לך עבד כזה שהוא בן מלך²⁹ – שהרי כל יהודי הוא בנו של הקב"ה, ויתירה מזו, התורה אומרת שכל ישראל מלכים הם³⁰ – וא"כ עליך לשלם לו בהתאם לכך.

ובפועל, לא רק שלא משלמים לו באופן גלוי, אלא עוד בני ישראל נמצאים בגלות!

לאחרי כל השנים שעברו בגלות, בודאי כבר הגיע הזמן שאהבת הקב"ה לישראל תהי בגלוי!

ולכן כאמור, כל זמן שנמצאים עדיין בגלות צריכים להתפלל, לתבוע, להרעיש בעולם ולהסעיר עולמות ("אויפשטורעמען וועלטן") – "זוי וואַנט משיח נאָו!"

וכפי הדין³¹, שכאשר חסר ליהודי משהו עליו להתפלל לה' ולבקש שימלא חסרונו.

ו. ישנם כאלו המתלבישים ב"איצטלא של יראת שמים", ואומרים שזה לא הסדר והדרך שלהם לבקש ולתבוע מהקב"ה...

מה זאת-אומרת ש"זה לא הסדר שלהם"? – הרי זה לא ענין של סדר או לא סדר, מדובר במצות עשה מן התורה שכאשר ליהודי חסר דבר מסויים, ועאכו"כ כאשר מדובר על חסרון הגאולה – עליו להתפלל להקב"ה ולבקש שימלא חסרונו.

אמנם יש לעשות זאת "שלא על מנת לקבל פרס"³², אבל הא גופא רצונו של הקב"ה

(22) שבת צז, א.
 (23) לקו"ש ח"ו ע' 80 ה' 70. וראה "יחי המלך" קלז ע' 8. קעו ע' 7. ועוד.
 (24) סה"ש תש"ג ע' 63. תש"ה ס"ע 85.
 (25) ספר העיקרים מ"ב ספ"ל. מד"ש אבות פ"ו, ז.
 (26) ראה סה"ש הש"ת ע' 27. ועוד (ראה בהנסמן בניצוי"ש).
 (27) תניא פ"א (מ, סע"א ואילך).
 (28) קידושין כב, א.
 (29) ראה ברכות פ"א מ"ב. וראה גם משנה ב"מ רפ"ז.
 (30) תקו"ז בהקדמה (א, ב).
 (31) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"א. וראה סהמ"צ להצ"צ סקו, א. וראה סה"מ תקס"ד ס"ע קו ואילך.
 (32) אבות פ"א מ"ג.

דאתי מאתן ועשרין וחד לוגא מחזיק, שנאמר²⁶ כוסי רוי', בגימטריא הכי הוי²⁷.
 (משיחת ש"פ נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א – מוגה)

26) תהלים כג, ה. והתחדש כמותה" (סנהדרין מב, א) בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא; וסעודת מלוה מלכה וחלוקת כוס של ברכה) – קידוש לבנה, "שהם עתידים במקומו. ועוד).

היתה יולדת בצער תלד בריוח

ונקתה ונזרעה זרע: אם היתה יולדת בצער תלד בריוח, אם היתה יולדת שמורים יולדת לבנים (פרש"י פרשתנו ה, כח).

כאשר הקב"ה רואה שאצל יהודי "נכנס בו רוח שטות"¹ והוא מתנהג שלא כדבעי – אזי מצד גודל אהבתו לבני ישראל, הולך הקב"ה ונלחם בעצמו ("איש מלחמה"²) עם הדבר רע בכדי לבטל את הרע!

כמבואר בסעיף כ"ב באגה"ק המשל של "מלך גדול ונורא הרוחץ בכבודו ובעצמו צואת בנו יחידו מרוב אהבתו".

וסוף-סוף הקב"ה משיג זאת, ו"בודאי סופו לעשות תשובה כו' כי לא ידח ממנו נדח"³, ולא רק שמתבטל הענין בלתי רצוי, אלא אדרבה: נפעל עילוי – "ונקתה ונזרעה זרע", כפרש"י: "אם היתה יולדת בצער תלד בריוח, אם היתה יולדת שמורים יולדת לבנים",

שבמקום שחרות (חושך) הגלות ("יולדת שמורים"), כדברי חז"ל⁴ "אחשוורוש . . . שהושחרו פניהם של ישראל בימיו כשולי קדרה" – זה הופך להיות "יולדת לבנים", ובמקום הצער של חבלי משיח (חבלי לידה, "יולדת בצער") – נהי "יולדת בריוח",

במכ"ש ממה שהי' עוד בגלות מצרים – שעוד בהיותם בגלות מצרים ובבית מצרי אזי "לכל בני ישראל הי' אור במושבותם"⁵, האור הלך יחד איתם (כמבואר במדחז"ל⁶), עאכו"כ בגלות זה האחרון, כשכבר "כלו כל הקיצין"⁷ ומסתובבים בגלות ואין מה לעשות (כיון ש"כלו כל הקיצין"...) .

עד שישנם המשכנעים את עצמם, שטוב להם בגלות וזהו המקום שלהם, רחמנא ליצלן. יש לדעת – שלא יכול להיות טוב בגלות, כיון שמקומו האמיתי של בן הוא – סמוך על שולחן אביו, ועוד יותר – באופן שיש לו "סעודת שלמה בשעתו"⁸, וכפי שהי' עוד לפני⁹ (בגלות מצרים) – "ולכל בני ישראל הי' אור במושבותם", עאכו"כ עכשיו כשכבר "כלו כל הקיצין", שכל רגע נוסף לאחרי ש"כלו" שוה ליותר משעה לפני ש"כלו", כמובן בפשטות.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ נשא ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(1) סוטה ג, א. וראה פרש"י פרשתנו ה, יב.
 (2) בשלח טו, ג.
 (3) ע"פ ש"ב יד, יד. וראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"ד סה"ג. תניא ספ"ט.
 (4) אסת"ר רפ"א. ועוד.
 (5) בא י, כג.
 (6) ראה תנחומא וארא יד (בסופו). בא ג. ועוד. וראה פרש"י שם, כב.
 (7) סנהדרין צז, ב.
 (8) משנה בבא מציעא רפ"ז.

"הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכס", ש"עצרת . . הוא זמן המוכשר לעת רצון להתפלל לקרב קץ הגאולה . . דבעינן לשון אם תבעיון בעו, והוא לשון תפלה ובקשה, נמי לכס גימטריא¹⁴ קץ, היינו, שאז זמן המוכשר להתפלל שיתקרב קץ הגאולה", "קץ הימים" וקץ הימין¹⁵, ובעמדנו בשבת שלאחרי ה"קץ" דעצרת, שבת פרשת נשא, "נשא" (ר"ת שנת אראנו נפלאות) שב"תנשא" – ה"ז הזמן הכי מוכשר להחידוש ד"תורה חדשה מאתי תצא", ו"השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה" – לא רק בלשון עתיד אלא בלשון הווה, ועד שברגע שלאח"ז נעשה כבר בלשון עבר, כיון ש"הנה זה בא", וכבר בא.

[והדגשה יתירה בענין זה – בעריכת התוועדות¹⁶ מיוחדת (שלא ע"ד הרגיל) דכו"כ מישראל בזמן "רעוא דרעוין", השייך ביותר לגאולה האמיתית והשלימה¹⁷ (כנ"ל סי"ב¹⁷), ובאופן של סעודה ממש, ובברכת המזון¹⁸ (אפילו על אכילה שאין בה שיעור שביעה¹⁹) על "כוס של ברכה"²⁰, שקשור עם הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כפי שמצינו בגמרא²¹ בנוגע לכוס של ברכה בסיום הסעודה דלעתיד לבוא²²: "נותנין²³ לו לאברהם אבינו כוס של ברכה לברך, ואומר להן איני מברך וכו', אומר לו לדוד טול וברך, אומר להן אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר²⁴ כוס ישועות אשר ובשם ה' אקרא", "כסא²⁵ דדוד לעלמא

14 א' מאופני הלימוד בתורה, כפי שמצינו בדין נזירות שבפרשתנו ש"סתם נזירות ל' יום . . אמר קרא קדוש יהי, יהי בנימטריא תלתין הור" (נזיר ה, א).

15 ראה אוה"ת ר"פ מקץ. וש"נ.

16 כידוע ה"פתקא אשר משמי שמיא נחיתא" בגודל מעלתה של התוועדות חסידית, שבכחה לפעול יותר מפעולתו של מלאך מיכאל שרם של ישראל (אג"ק אדמו"ר מהוריי"צ ח"ג ע' תיג).

17 ולהעיר מהשייכות למזמור צדי"ק בתהלים (המזמור דשנה זו), שסיומו וחותמו "יהי נועם גו' ומעשה ידינו כוננהו" (שתוכנו השראת השכינה במשכן, ועד לתכלית השלימות שבה בביהמ"ק השלישי - ש"נועם" הו"ע התענוג (רעוא דרעוין), שאין למעלה ממנו, ונמשך וחוּדד עד למטה ב"מעשה ידינו".

[17*] הערת המו"ל: בסה"ש תנשא"א ח"ב ע' 4-593]

18 לאחרי הקדמת ניהוי רבותינו נשיאינו (נשיאי תורת החסידות שעל ידי הפצתה חוצה קא אתי מר דא מלכא משיחא) – הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, הצמח-צדק*, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר מהוריי"ב וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו* – תשעה*** ניהוינים שבהם מסיימים קץ הגלות, ובאים

(* שב' שמותיו - "צמח" ו"צדק" (בגימטריא מנחס מענדל) הם שמותיו של המלך המשיח.

(** שב' שמותיו - "יוסף" ו"צדק" - קשורים עם הגאולה.

(*** ששת הניהוינים של נשיאי חב"ד, מאדמו"ר הזקן עד אדמו"ר מהוריי"צ, וניהוין שלש תנועות (דהבעש"ט, המגיד ואדמו"ר הזקן) שנחשב לג' ניהוינים (המו"ל).

– שכאשר יהודי נמצא בגלות עליו לבקש את משיח צדקנו, ובמילא יש לבקש זאת כי הקב"ה כך רוצה, והרי זה "שלא על מנת לקבל פרס" [וכמשנ"ת בשיחות שלפנ"ז בארוכה³³].

ולכן, בכל תפלה ותפלה ובכל יום ויום – הן בימות החול והן בשבת ויום טוב, ואפילו בזמן ד"רעוא דרעוין" – אומר כל יהודי לאחרי הקדמת ג' ברכות הראשונות וכו': "ותחזינה עיינינו בשוּבך לציון ברחמים!"

ולאחרי "מודים" וברכת "שים שלום" (ענין המשכת השלום למטה מעשרה טפחים) אומרים: "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך!"

ונוסף לזה – הרי "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו" נכתב במסכת אבות³⁴ ונכלל בגדר "דבר משנה", וידוע ש"טעה בדבר משנה חוזר"³⁵ כיון שמלכתחילה אי אפשר לטעות בדבר משנה.

ז. ונחזור לענייננו:

הטעם לזה שרשב"י מביא שלשה פסוקים לענין "אנן בחביבותא תליא מלתא" (ה"מלתא" דגילוי רזי תורה) – מכיון ששלימות הענין דאהבת ישראל מתגלה דוקא ע"י שלשת האהבות (שכולן קשורות לעבודת האדם, כנ"ל³⁶), וכדלקמן.

תחילה מובא הפסוק "ואהבת את ה' אלקיך", אח"כ הפסוק "מאהבת ה' אתכם" המדבר על אהבה גלו' וחסדים מגולים (מהקב"ה לבנ"י), ולאחר-מכן הפסוק "אהבתי אתכם וגו'" המדבר על אהבה בהעלם וחסדים מכוסים, אהבת הקב"ה לבני ישראל בזמן הגלות וכו'.

33 ס"ג ואילך (בהנחה ש"ל ע"י "ועד הנחות התמימים").

34 פ"ה מ"כ.

35 כתובות פד, ב. וטושו"ע חו"מ רסכ"ה.

36 ס"ג.

והנה, בפסוק האחרון ("אהבתי אתכם וגו'") ישנה מעלה לגבי הפסוק "מאהבת ה' אתכם" (אהבה גלו'), כי אהבה מכוסה מגיעה לדרגות הכי תחתונות במצב של גלות, משא"כ בפסוק "מאהבת ה' אתכם" מדובר על אהבה בזמן שבני ישראל עומדים להכנס ל"ארץ טובה ורחבה" עם מופתים וכו' [ואין היא מגיעה לדרגות הכי תחתונות].

אמנם בפרטיות, גם בזמן שבנ"י היו במדבר ה' הענין ד"אהבתי אתכם וגו'" (בדקות), היינו, אהבת ה' לישראל באופן מכוסה. וכמבואר במדרשי חז"ל³⁷ שג' ימים לאחר מתן-תורה יכלו בני ישראל להכנס לארץ טובה ורחבה, ואילו זכו היתה באה אז הגאולה האמיתית והשלימה³⁸; אלא שאירע מה שאירע, והי' החטא וכו' שהביא להארכת זמן בני ישראל במדבר ארבעים שנה – ואכן הי' אז מעין הענין ד"אהבתי אתכם וגו'", אהבת הקב"ה לישראל בזמן בלתי רצוי.

אבל, בסיום הארבעים שנה הי' הענין ד"מאהבת ה' אתכם" – כניסה ל"ארץ טובה ורחבה" וכו'.

ומכך מובן במכל-שכן וקל-וחומר בנוגע לגלות הנוכחית שנמשכת כבר למעלה מ-1900 שנה – שבודאי כבר צריכה לבוא הגאולה!

ח. ויה"ר שאכן תבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, בגלוי ובאופן ד"מיד הן נגאלין"³⁹, תיכף ומיד.

וכנזכר לעיל⁴⁰ פתגמו של אדמו"ר המהר"ש שרוצים וצריכים את ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים –

37 ספרי דברים א, ב. רש"י בהעלותך י, כט. שם, לג. ועוד.

38 ראה שמו"ר רפ"ב. זח"ג רכא, א. ועוד.

39 רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

40 ריש ס"ה.

ויהי אדמו"ר המהר"ש בודאי ישיג ויפעל ("אויספירן") זאת, ותהי' ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, באופן ד"מלכתחילה אריבער", והכל יהי' מתוך שלום, עונג ושמחה!

והרי אדמו"ר המהר"ש בודאי ישיג ויפעל ("אויספירן") זאת, ותהי' ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, באופן ד"מלכתחילה אריבער", והכל יהי' מתוך שלום, עונג ושמחה!

יחד עם שלימות העם – השלימות של כל יהודי ושל כל היהודים, שלימות התורה, ושלימות הארץ – ארץ ישראל לגבולותי', "ארץ טובה ורחבה" – "ירחיב ה' אלקיך את גבולך"⁴¹, כולל ארץ קיני קניזי וקדמוני⁴². ובעבודת האדם – עבודת המוחין, כמבואר בדרושים של אדמו"ר האמצעי⁴³ (כמוזכר בהתוועדות הקודמת⁴⁴).

(41) שופטים יט, ח.

(42) רש"י שם.

(43) ד"ה אל תצר את מואב (ע' 6 ואילך).

(44) אור ליי"ב סיון – במאמר ד"ה וידבר אלקים ג'.

(45) הושע ו, ב.

(46) נסמן בלקו"ש חי"א ע' 8 הע' 3.

מדור "זמן הגאולה" מוקדש

לע"נ הרה"ח הרה"ח ר' יעקב זלמן חיים בהרה"ח ר' אברהם מרדכי לוי יצחק ע"ה סעמיועלס
נלב"ע ביום כ"ג כסלו ה'תשמ"ו – ת.נ.צ.ב.ה.
ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת רחל תחי', ולזכות בניהם ובנותיהם: מרת בת שבע דבורה ובעלה
הרה"ת ירוחם פישל גדלי' הכהן ש"י בראנשטיין, מרת גיטל מלכה ובעלה הרה"ת אברהם
ישראל ש"י ביסטריצקין, הרה"ת שמואל מאיר וזוג' מרת נחמה ש"י סעמיועלס, הרה"ת יוסף
יצחק וזוג' מרת מרים קיילא ש"י סעמיועלס, וכל בני משפחתם שיחי
לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי
מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה
נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"
ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג
יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

עומדים כבר "בשעה שמלך המשיח בא"

א. ובכל זה ניתוסף עילוי מיוחד והדגשה מיוחדת בשבת שלאחרי מ"ת, שבת פרשת נשא, בשנה זו:

ובהקדים המדובר כמ"פ שע"פ כל הסימנים שבדברי חז"ל אודות אחרית הימים (נוסף על ההודעה הכללית בזמן הגמרא ש"כלו כל הקיצין"¹), דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, כפי שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – בקשר ובשייכות להכרזתו הידועה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"² – שבימיו (לפני עשרות שנים) סיימו כל עניני העבודה, וצריכים רק "לצחצח הכפתורים"³ ולעמוד הכן לקבלת פני משיח צדקנו⁴, ועאכו"כ לאחרי ריבוי העבודה דהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה מאז ועד עתה, כולל ובמיוחד השלימות דארבעים שנה (לאחרי הסתלקותו) ש"קאי איניש אדעת' דרבי"⁵, "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁶ – בודאי ובודאי שסיימו גם "לצחצח הכפתורים", ועומדים הכן לקבלת פני משיח צדקנו.

וענין זה מודגש ביותר וביותר בשנה זו – שנת ה'תנש"א, שסימנה מרומז בפסוק⁷ "תנשא מלכותו" (דקאי על דוד ושלמה⁸, שמלך המשיח הוא מזרעם⁹) בכל העולם כולו, והר"ת שלה "הי' תהי' שנת אראנו נפלאות", "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹⁰ – מתחיל מה"נפלאות" שכבר ראו (נוסף על אלה שיראו בעתיד, "אראנו") בפועל ובגלוי לעיני כל העמים בשנה זו, שבהם נתקיימו דברי הילקוט שמעוני¹¹: "שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס כו' מלך ערבי כו', ואומר להם (הקב"ה לישראל) בני אל תתיראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם. הגיע זמן גאולתכם", ומאז (ובפרט בחודש ניסן, חודש הגאולה) עומדים כבר "בשעה שמלך המשיח בא ("הנה זה בא")... ומשמיע להם לישראל ואומר עונים הגיע זמן גאולתכם".

ובפרט בעמדנו בזמן מ"ת וימי התשלומין שלו, כדאיתא בספרים¹² בהרמז במארז"ל¹³

(8) פרש"י עה"פ.

(9) סהמ"צ להרמב"ם מל"ת שסב. פיה"מ ר"פ חלק יסוד ה"ב. אגרת תימן.

(10) מיכה ז, טו.

(11) ישע"י רמז תצט.

(12) ספר מאמר מרדכי עמ"ס פסחים להרה"צ כו' הרה"ר מרדכי מנדבורנא (סיגעט, תר"ס).

(13) פסחים סח, ב.

(1) סנהדרין צז, ב.

(2) "קול קורא" בהקריאה והקדושה דשנת תש"א-ג "אג"ש שלו ח"ה ע' ע"א ואילך. עשו ואילך. תח ואילך. חי"ו על תל ואילך). ועוד.

(3) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(4) ראה "היום יום" ט"ו טבת. ובכ"מ.

(5) ע"ז ה, רע"ב.

(6) תבוא כט, ג.

(7) בלק כד, ז.